

TITO KÖSZÖNTŐT MOND

BOŠKO IVKOV

hetvenhét szilveszterén talán,
az újvidéki park-szállóban
tito köszöntésre emeli poharát,
s a keze megremeg.
a századnyi idő súlyától,
roppant századétól.
majd másik keze is a pohárhoz nyúl,
melyben a bor remeg.
a borban a nap csillan,
a mindenre emlékező,
jövendő napjaink tanúja:
ha csontjaink kilombosítják.
az ügyetlen rendező túl soká
zárja közelképbe
tito poharat tartó kezét;
a pohárban remeg a napsugár.
hogy legyek higgadt és nyugodt,
ha a nap remeg?
tito szól:
őrizzétek a testvériséget és egységet.
míg beszél,
nyelvén halálban is éber,
le nem csillapítható
kiontott vér szedre ég;
de csitul a vérlüktetés
a túlsó parton,
ha ott is hallható már,
hogy az ember hallja

a másik szavát,
a kor süvöltő szelében is;
hiába füttyög a szél.
dühös vagyok
az ügyetlen rendezőre,
szégyenlem magam tito előtt:
hát a felkelés marsalljának,
hajlott korában is,
és manapság is,
szilveszter éjszakáján,
míg mások isznak és dalolnak,
állni kell
a kor jeges szélrohamában,
akár előretolt állása posztján
a közlegénynek,
aki az embereket
önmaguktól őrzi és óvja?
át kell venni azt a pohár bort:
magasra emelni
a benne ragyogó napot.

JUNG Károly fordítása